

[Viggo Starcke.]

ring, må man overveje sanktioner i sådanne tilfælde. Nu er det et vanskeligt forhold, fordi man ikke altid kan slutte, når der foreligger et tillidsbrud, at de forskellige aviser af forskellige partifarver har modtaget deres eventuelle informationer direkte fra deres egne repræsentanter; enhver ved, at det foregår gennem mellemmand og ofte over andre partigrupper. Spørgsmålet er, om tavshedspligten, når der med hensyn til et livsvigtigt udenrigspolitisk spørgsmål er pålagt tavshedspligt, ikke på en måde moralsk også binder pressen, således at visse blade ikke skal have lov til at sælge deres fædrelands interesser for en overskrift i avisen. Man burde måske derfor overveje eventuelle sanktioner overfor pressen selv, idet pressen jo aldrig vil opgive sine informationskilder.

Med disse bemærkninger, hvoraf nogle forhåbentlig vil blive behandlet i det kommende udvalg, vil jeg anbefale lovforslaget.

Udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ærede ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget. Jeg forstår, at der foruden det, der iøvrigt er fremført i ordførernes indlæg, er enkelte små formelle ting, som man ønsker taget op i et udvalg for derved at få visse rettelser af formel karakter gennemført, og jeg er naturligvis fuldtud villig til at deltage i et sådant arbejde. En hel del af de betragtninger, som er fremført af enkelte af ordførerne, er i og for sig også bedst egnet til den drøftelse i udvalg om rækkevidde og indhold, som jeg forstår man fra flere sider ønsker.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram var inde på nogle synspunkter, som ikke direkte havde forbindelse med selve lovforslagets indhold. Det var mere almene betragtninger som f. eks., at det var ejendommeligt, at de store udenrigspolitiske spørgsmål i virkeligheden afgøres ganske anderledes let end almindelige lovanliggende, som efter vore bestemmelser skal forhandles i folketinget i tre på hinanden følgende omgange. Nu er der som regel ikke tale om lovforslag, i så fald går naturligvis den slags anliggende ind under folketingets sædvanlige behandlingsform, men der er som regel tale om afgørelser,

der ikke i den grad kan krystalliseres ud i en lovbestemmelse, som tilfældet kan være for mange andre problemers vedkommende. Iøvrigt vil jeg gerne understrege, hvad også det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde, at der faktisk ikke er noget udenrigspolitisk problem, som ikke kan bringes frem her i salen. I hvor høj grad en udenrigsminister er i stand til at tale fuldt ud om ganske bestemte spørgsmål, kan jo altid være tvivl underkastet ud fra de interesser, landet må have, men vi har jo erfaring for, at der har været gentagne debatter her i salen om udenrigspolitiske spørgsmål, og der er ikke tale om — deri har det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) fuldstændig ret — at dette lovforslag medfører nogen som helst forskel fra den tidligere tilstand i den henseende. Regeringen kan forhandle med udenrigsnævnet, og hvis et af partierne eller en del af dem i fællesskab, eller hvordan forholdet nu måtte være, ønsker en debat her i salen, er en sådan debat i henhold til folketingets almindelige bestemmelser en selvfølge.

Naturligvis kan man diskutere et andet problem, som det ærede medlem hr. Jørgen Gram var inde på: om offentligheden får fuld besked om de vigtige spørgsmål. Mit indtryk er, at dette anliggende er varetaget gennem partiernes fælles interesse i deres vælgerkredse, og at de spørgsmål, som må frem til offentligheden i klar belysning, gennem en normal behandling her i folketinget også kommer det. Der findes jo efter den nye forretningsorden både den mulighed at afgive en redegørelse her i salen og at føre en egentlig forespørgselsdebat; redegørelsesformen giver jo visse begrænsninger med hensyn til debattens omfang. Disse to muligheder er selvfølgelig anvendelige, når enten regeringen eller de enkelte partier måtte ønske særlige spørgsmål bragt frem.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram rejste, sådan forstod jeg ham, det spørgsmål, om man ikke udover et nævn på 17 medlemmer kunne finde en form for nærmere, oplysende kontakt mellem regeringen og partierne i form af et snævrere valgt udvalg. Jeg har ikke noget som helst imod at diskutere en sådan tanke indenfor nævnets rammer. Hvis jeg ikke husker meget forkert, er det ikke ret længe siden, vi var inde på drøftelsen af en tilsvarende tankegang, men